

Isona eta Arnau

Hemen, lore-lorategiz eta haurren barre-algaraz betetako herri txiki batean, Isona bizi zen, sei urteko neskato bat, bihotza poz beteta eta irudimen gainezka zuena. Bere ondasunik preziatuena Arnau izeneko panpina bat zen, irribarre handi eta begi distiratsuak zituen panpina zahar bat, beti bere abentura guztietan laguntzen ziona.

Isonak ama eta aita jolastea maite zuen bere eskolako lagunekin. Kartoizko kaxak etxe txiki bihurtzen zituzten, hostoak diru janari imajinarioa erosteko, eta harri eta makila bakoitza altxor edo etxerako tresna ezinbestekoa zen.

Udaberriko egun argitsu batean, herriko parkean jolasten ari zirela, Isonak eta bere lagunek zerbait berezia egitea erabaki zuten: herri oso bat eraikiko zuten beren jostailuentzat. Kartoizko kaxekin, oihal zaharrekin eta gogo handiarekin, etxe txikiak, eskola bat eta baita merkatu txiki bat ere eraikitzen hasi ziren.

Dena bikain zihoan, bat-batean, ustekabeko bira batean, haize bortitz batek jotzen hasi zen arte, erabilitako oihal eta hosto batzuk eramanez. Kaosean, Isonak bere maite zuen Arnau panpina galdu zuen bistatik. Haizea gelditu zenean, Isonak etsi-etsian bilatzen hasi zen, begiak kezkagatik malkoz beteta.

Lagunek, bere tristura ikusita, jostailuak alde batera utzi eta bilaketan laguntzen hasi ziren. Zuhaixka bakoitzaren atzean, banku bakoitzaren azpian eta haizeak barreiatutako hostoen artean bilatu zuten. Arratsaldea bilaketa eta erreskate abentura bihurtu zen, non lagun bakoitzak Isonarekiko leialtasuna eta maitasuna erakutsi zuen.

Azkenik, bilaketa eta dei askoren ondoren, lagunetako batek oihu egin zuen: “Aurkitu dut!”. Zuhaitz sustrai baten azpiko zulo txiki batetik, Arnau panpina atera zuen, abenturagatik apur bat zikinduta baina egoera ezin hobean. Isonak, irribarre distiratsu batekin, Arnau estu besarkatu zuen eta gero bere lagun bakoitza.

“Eskerrik asko guztioi!”, oihu egin zuen. “Familia handi bat garela erakutsi duzue!”. Denek barre egin zuten eta jolasten jarraitu zuten, orain Isona eta Arnau berriro elkarrekin, abentura berriak berriro partekatzeko pozik.

Egun hartan, Isonak adiskidetasunaren balioa eta elkar zaintzearen garrantzia ikasi zuen, guraso gisa jolasetan egiten zuen bezala. Eta eguzkia sartu zenean, denak etxera itzuli ziren, ekaitz txikiak izan arren, adiskidetasuna beti izango zela haien babesleku segurua jakinda.

Eta horrela, jolasen eta barreen artean, eguna bihotz alaiekin eta hurrengo egunean abentura gehiagoren promesekin amaitu zen. Hona hemen istorio txiki bat, baina bihotz handi batekin.